

ВІЧНИЙ СКАРБ

ЯКИЙ ШЛЯХ
ОБЕРЕТЕ ВИ?

2

УСМІШКА
ЛЮДИНИ

4

ТРЕТЯ
ЗАПОВІДЬ

5

ВЕСНЯНИЙ
СУП

11

Благодать

Мабуть, немає людини, котра б жодного разу не чула слова «благодать». Усе приємне: товариське спілкування, чудовий краєвид, теплий пісок на морському узбережжі, хвилі, що з лагідним шурхотом накочуються на берег, – викликає в нас таке задоволення, що з вуст мимоволі злітає: «Благодать!»

Благодать – це те, що приносить нам глибоке задоволення, це все добре в нашому житті. Ми живемо у світі, який створив Бог, і всі Його дії – найбільше добро. Наш Творець – дуже добрий. Усе творіння пронизане Його добротою – благодаттю. Проте Його особлива благодать – це незаслужена милість, яка спасає грішних людей від покарання Божого, адже кожен гріх заслуговує смерті винного.

Коли в Біблії ми читаємо слово «благодать», воно вживається саме в цьому значенні. Благодать – це отримання прощення, навіть коли зроблено все, щоб зруйнувати добре ставлення Творця до нас, Його творіння. Тому спасительна благодать не підлягає поясненню. Її складно зрозуміти, особливо нам, ураженим гріховною гординою людям. Це слава Бога, безмежного у Своїй милості та прощенні.

Благодать спасіння й сьогодні доступна кожному грішникові, який з покаанням звернеться до Бога, визнаючи жертву Христову жертвою за свої гріхи, **«щоб, оправдавши Його благодаттю, ми надією стали спадкоємцями вічного життя» (Тита 3:7).** Тож скористайтеся цією можливістю, якщо ви ще не впевнені, що прощені та спасенні.

В. Д.

Який шлях оберете ви?

ШИРОКИЙ ШЛЯХ

Ідучи до мети, люди обирають один із двох шляхів: широкий або вузький. Про це ще 2000 років тому говорив Ісус Христос (Матв. 7:13, 14). Він попереджав, що саме від цього залежить, наскільки тривким буде наш успіх. Широкий шлях – це поверховий спосіб досягти мети, діючи напоказ, приділяючи увагу переважно зовнішнім атрибутам успіху. Здобудь зовнішній лиск, зроби розумний вигляд, покрутисся в певних колах, справ враження, будь яскравим, спритним, ефективним – і отримаєш визнання та славу! Світ процвітає в містечтві спецефектів, усіляких шоу та пукання пилу в очі.

А от коли потрібна стійкість... Тут світська система з її «широкими шляхами» часто зазнає краху. У реальності виявляється, що в «успішних» людей далеко не все гаразд із нервовою системою, особистим життям та сумлінням. «Не намагайтеся особисто зустрітися з кумирами – розчаруєтеся», – сказав одного разу ведучий популярного ток-шоу Андрій Малахов. І він знав, про що говорив. А все тому, що багато хто почав будувати своє життя на видимих, а не важливих поняттях. Вони насамперед звели стіни, а про фундамент не подумали. А потім стається точно так, як передбачав Ісус у Своїй притчі: **«І линує дощ, і ринули ріки, і знялися вітри, й обрушилися на той дім»,** – на ці поверхові, легкі, нетривкі успіхи, – **«і він упав; і великим було падіння його» (Матв. 7:27).**

Високий політ, масштабні досягнення, швидкий результат – це чудово! Проте швидкість – ніщо без якості. До того ж для висоти потрібна глибина. Стійкий успіх, який витримує перевірку часом та обставинами, – доля тих, хто «будує на скелі» та «входить вузькими ворітьми».

ВУЗЬКИЙ ШЛЯХ

Вузький шлях – прагнення до досконалості в справах, стосунках, духовному житті. Це коли ти насамперед намагаєшся не вдавати, а бути. Коли будуєш свою справу не на позиках, не на обмані вкладників, а на чесній, потрібній людям роботі. Коли не просто чаруєш свого обранця на побаченнях, а намагаєшся в повсякденному житті виявляти до нього свою любов: приділяєш увагу, допомагаєш, проявляєш терпіння, розуміння, відповідальність... Вузький шлях – це чесна оцінка себе та своїх вчинків. Це життя по совісті. Це прагнення поліпшити не так зовнішній вигляд, як внутрішній зміст своєї роботи, стосунків у сім'ї, спілкування з Богом і людьми – усього, що складає наше життя.

Хтось може запитати: «Навіщо вибирати такі важкі варіанти, якщо є легкі? Навіщо платити більше, якщо не помітна різниця?» Проте різниця помітна, хоч і не відразу. Згодом будь-який наш вибір приносить плід. І тоді настає момент істини: **«За їхніми плодами пізнаєте їх» (Матв. 7:20).**

ЩО ВАЖЛИВО?

Те саме правило діє й щодо наших взаємин з Богом. Тут також є два шляхи: широкий і вузький. І Христос, живучи на Землі, прямо сказав про це: **«Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небесах» (Матв. 7:21).** Не кожна людина, котра відвідує церкву на свята й вважає себе християнином, отримує право жити з Богом на небесах.

Одного виконання обрядів, відвідування храму, дотримання зовнішньої релігійності недостатньо для спасіння душі. Тому що Бог дивиться не на слова

«Господи, Господи», а на життя, у якому Він насправді є Господом. Якщо ж Його відсунули на задній план, якщо людина живе за звичаями «цього світу»: проклинає, обманує, зраджує дружині або чоловікові, пиячить, привласнює чуже, плекає у своєму серці ненависть і згадує про Бога лише на свята, щоб «виконати релігійну повинність», – Господь не приймає такого «поклоніння».

Того дня, коли ми постановимо перед Богом, Він судитиме нас не за тим, що ми робили про людське око, а за тим, як ми жили. І тоді матимуть значення не зовнішні релігійні «спецефекти», а те, наскільки чесно ми виконували Божі Заповіді в повсякденному житті. Ось що сказав про це Христос: **«Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми проповідували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня!» (Матв. 7:22, 23).**

НЕ ВДАВАТИ, А БУТИ

В очах Бога імідж без внутрішнього наповнення – ніщо. У Своїй Нагірній проповіді Христос каже: «Кожен, хто тільки вдає, молиться напоказ, а в житті не виконує Моїх слів, буде свій успіх, свою сім'ю, своє служіння на піску. Такий будинок не встоїть» (див. Матв. 7:26). Таке «християнство» не витримає випробувань і спокус. Його фінал – падіння.

Та якщо ми намагаємося дотримуватися Божих Заповідей, саме це стає невидимою міцною основою успіху. Саме на цьому невидимому фундаменті будуються наші взаємини з Богом. І коли здіймуться вітри несприятливих обставин, випробувань, спокус, буде видно результат: силою Христа ми – всупереч усьому! – не впадемо! Наші справи, наша сім'я й стосунки з Богом стоять міцно. З Ним ми встоїмо й покажемо людям приклад, а також дамо надію на те, що є вічне, міцне, справжнє, ґрунтовне життя.

Ісус передбачив це заздалегідь: кінець широкого шляху – смерть. Кінець вузького шляху – життя вічне (див. Матв. 7:13, 14). Вічне життя – це життя не крикхе, а міцне. І успіх цей не тимчасовий, а постійний.

Кіра Бесєдова

Тільки подумайте, скільки відповідальності покладено на... квіти... Вони спокують провину, допомагають виявити повагу, радість, вдячність, любов, скорботу... Не кожна людина здатна висловити ці почуття, а вони можуть.

Потрібно йти вперед, пам'ятаючи, що після зими завжди настає весна.

Клариса Пінкола Естес
«Жінки, що біжать з вовками»

Быть благословением

Я учусь, чтоб ничего не ждать, –
Станет меньше разочарований,
И душа не будет так страдать,
Если кто нарушит обещанье.
Я стараюсь принимать, как есть,
Всех, без задних мыслей и намеков,
В душу силой ни к кому не лезть,
Быть счастливой, пусть и одинокой.
Я учусь свободно, просто жить,
Не ища поклонов и признанья,
Щедро раздавать себя и быть
Для кого-то другом в испытаниях.
Я хочу быть для людей простой,
Полной благодати и принятия,
А пред Богом чистой и святой
На коленях у престола благодати.
Я учусь любить без «если бы»
И прощать без «но» и без сомнений.
Главное – мне для кого-то быть
Пусть и малым, но благословением.

Маргарита Коломийцева

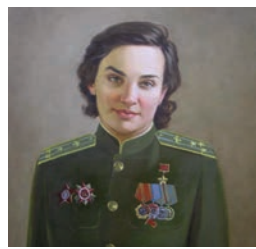
500 євро

Андрій Краснокутський

Після однієї з поїздок я заїхав у гараж оглянути свою вантажівку. До мене підійшов черговий механік Микола. Розговорилися... Він поділився зі мною своєю історією. Я помітив, що він спирається на стіну, ніби в нього щось болить. Тож запитав, чи з ним усе гаразд. Микола розповів мені, що нещодавно зламалася машина, ремонтували її в гаражі, але нікому було допомогти, тому довелося самому підняти важке. А він після операції на нирках: в одній його нирці встановили трубку на 5 см, а в іншій – на 3 см. І ось одна трубка зсунулася. Потрібна повторна операція, яка коштує 15 000 гривень. А грошей не було. Проте далі – найцікавіше. У Миколи по сусідству, в автокооперативі, один чоловік нещодавно купив гараж. Того дня Микола бачив нового сусіда втретє. І так само стояв, спершись на стіну, адже боліла нирка. А той чоловік прийшов за своєю машиною. Підійшов, привітався, запитав: «Як справи?» Микола не стримався, поділився з ним своєю проблемою. Чоловік запитав, скільки коштує операція. Почувши відповідь, сусід відкрив свого гаманця, дістав банкноту в 500 євро (це приблизно 13 500 грн) і простягнув Миколі зі словами: «Бери, я тобі дарую, це лише папір!» Потім розвернувся й пішов. А Микола стояв і плакав...

Я захоплююся такими жертвними людьми! Слово Боже говорить: **«Хто сіє скуп, той скупо і жатиме, а хто сіє щедро, той і щедро пожне»** (2 Кор. 9:6); **«Все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар походить згори, сходить від Отця...»** (Якова 1:17). Нехай Господь рясно благословить наші посіви!

Якось мені довелося почувти по радіо історію життя Валентини Гризодубової, славетної льотчиці, першої жінки, яка була відзначена почесним званням Героя Радянського Союзу.

У три з половиною роки вона вперше піднялася в небо на крихкому аероплані разом з батьком. Це було на початку ХХ століття. У 14 років юна Гризодубова здійснила перший самостійний політ. З яскравою повістю її життя мене особливо вразив один вислів: «Вона захворіла на небо».

Святе Письмо говорить: **«Дні літ наших – у них сімдесят літ, а при силах – вісімдесят літ, і гордощі їхні – страждання й марнота, бо все швидко минає, і ми відлітаємо...»** (Псал. 90:10).

Куди ми відлітаємо? Згідно з Біблією, ми всі летіли в безодню, на загибель, через наші гріхи та нерозкайне серце, через «невіру в благодать», як гірко сказав про це поет Сергій Єсенін. Однак люблячий і милостивий Бог-Творець придумав дивовижну рятувальну

операцію. Послав у світ Свого Сина й нашого Спасителя Ісуса Христа, Котрий спас нас від неминучої катастрофи, пожертвувавши Своїм життям. За нас і замість нас Він зазнав лютої смерті. І через віру в Нього, померлого і воскреслого, Бог зупиняє наше падіння в прірву й повертає нас у бік неба. Це і є досвід навернення.

Одного разу і я «захворів на небо». Зачепила мене до сліз, до болю, до трепету душі любов і благодать Господа до мене, нещасного грішника. Я повірив Христові, прийняв Його спасенне Євангеліє, тріумфальне воскресіння. Я покаявся й знайшов невимовну радість – прощення гріхів і життя вічне. Бог відвернув мене від моїх грішних шляхів, які вели до загибелі, і я, щасливий, почав свій політ у небо! Я й досі лечу. Мій політ триває вже понад півстоліття, і я впевнений, що долечу «до аеропорту» Царства Небесного. Не через мої нікчемні заслуги, а з великої благодаті Господа мого й Спасителя, адже **«Він спасіння ховає для щирих»** (Прип. 2:7). А на що «хворієте» ви? Куди летите?

П. М.

Коли молитви підіймаються вгору, благословення опускаються вниз.

Любов і ненависть •

Зранку 17 листопада 2004 року ми з другом Гільєрмо гостювали в будинку колумбійської сім'ї, яка тепер жила в Еквадорі. За сніданком господиня дому Люс Дарі розповіла, що вони втекли зі своєї країни після того, як група озброєних повстанців захопила ферму її батька. «Нам вдалося врятувати тільки власне життя», – сказала вона.

Сім'я дісталася до сусідньої країни. У них не було нічого, крім готовності працювати й будувати життя спочатку. Усе їхнє минуле залишилося далеко, на землі, спалюженій братовбивством. Люс Дарі розповідала свою історію, а на її обличчі була помітна тінь болю та смутку.

Довго її переповнювало обурення й жага помсти. Та одного разу вона відкрила Слово Боже й зрозуміла, що злість у її серці ніяк не впливала на її кривдників, натомість руйнувала її саму. І тоді Люс Дарі переосмислила своє життя й прийняла Бога у своє серце. Спаситель очистив її від ненависті, і серце жінки наповнилося таким миром, як спокійне озеро в погожий день.

Гільєрмо, що сидів поруч зі мною, також був біженцем з Колумбії. Він слухав цю історію з особливим трепетом, намагаючись приховати сльози й крадькома витираючи їх. Коли Люс Дарі заговорила, він подивився на неї й сказав: «Я син одного з лідерів тих повстанців, які увірвалися до вашого будинку й відібрали його у вас».

У повітрі застигла напружена тиша. Син нападника й постраждалі сиділи разом за одним столом, приголомшені почутим. Вони уважно дивилися одне одному в очі, але в їхніх поглядах не було ні образи, ні бажання помсти, тому що всі любили Ісуса.

Будь щасливий, живи люблячи. Любов покриває безліч гріхів. Любов очищає серце. **«Ліпша пожива яризна, і при тому любов, аніж тучний віл, та ненависть при тому»** (Прип. 15:17).

Урок терпіння

Жовтий шкільний автобус зупинився біля мого будинку, мигаючи своїми яскравими фарами. Я з нетерпінням чекала на свою доньку зі школи й мала обмаль часу, адже треба було повертатися на роботу. Двері шкільного автобуса відчинилися – і вона вибігла. Проте замість радісної усмішки я побачила заплакані очі. Мені не потрібно було нічого запитувати: на її обличчі «красувалися» зламані окуляри, якимось незграбно підклеєні.

Це вже втретє діти в школі зламали окуляри моєї доньки. Цього разу в мене не було часу вдаватися в подробиці історії, адже я поспішала на роботу, але подумки обурювалася й гнівалася. На роботі я не могла зосередитися. Розуміла, що завтра мені доведеться йти до школи й розмовляти з учителькою. Проте раптом у мене промайнула думка: «А якби моя дочка зламала комусь окуляри й мене завтра б викликали до школи?» Так, цього мені зовсім не хотілося...

Дорогою додому я заїхала до магазину купити продукти своєму самотньому сусідові-дідусеві. У його вікні вже не світилося, тому, щоб не бентежити старенького, я повісила пакет на ручку дверей і пішла додому. Пізніше ввечері, оглядаючи доччин портфель, знайшла папірець, на якому була вказана адреса лікаря, де ми можемо безкоштовно отримати окуляри, за які заплатила школа.

Я сиділа на підлозі біля рюкзака й розуміла, що сьогодні в моєму серці точилася боротьба через дитячі окуляри. Випробовувалося моє терпіння й поблажливість. Який був мій подив, коли ми прийшли до лікаря й дізналися, що зір у доньки поліпшився, а старі скельця в окулярах їй уже не підходять!

Усюдисущий Бог уже тричі давав мені попередження, але в постійній буденній метушні я відмовлялася їх чути, розуміти й приймати. Сидячи в кабінеті лікаря, я дякувала Господу за Його турботу, і мені пригадалися слова зі Святого Письма: **«Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!»** (Прип. 3:5).

Тетяна Брошак

Свірка

Декілька разів на рік наш будинок здригається від істеричної паніки. Крики, верески, схлипування зливаються в такий гучний звук, що здається, начебто зараз упадуть стіни. Почувши це, я хапаю сірники й лечу до дитячої кімнати, оскільки швидкість припинення цього крику прямо пропорційне швидкості моєї появи із запаленою свічкою. Усе просто: у такий галасливий спосіб наші діти реагують на раптове вимкнення електрики в темний час доби. Звикнути до цього не можливо, передбачити або запобігти – теж, тому залишається одне: завжди тримати напотові свічку.

Про деякі поняття в метушні повсякденного життя зовсім забуваєш. Дрібні, непримітні, вони так рідко бувають потрібні. І лише іноді настає момент, коли в розпачі доводиться визнати, що без них зовсім не обійтись.

Коли зникає електрика, непоказні стеаринові палички раптом набувають особливої цінності. Усі терміново кидаються їх шукати. Біжать до магазину, стукають до сусідів, у тихій паніці перебирають речі в шафах і комодах, сподіваючись на диво.

Щоправда, диво найчастіше не відбувається. І тим, хто не запасся свічками заздалегідь, доводиться пересуватися будинком, освітлюючи собі шлях мобільним телефоном, або ж тіснитися всією сім'єю навколо єдиного недогарка.

Звісно, розумні люди навряд чи наступлять на ті ж самі граблі. Свічки – не дефіцит, їх можна придбати в будь-якому супермаркеті або магазині, ще й за досить скромні гроші. І все ж такі бувають диваки, які вперто живуть лише нинішнім днем. У мене була сусідка, яка рік у рік зверталася до мене щоразу, коли вимикали електрику. Спочатку я сміялася, потім дивувалася, урешті-решт мовчки купувала свічки для нас двох. Ця дівчина не була нерозумною або скупю. Просто з'являлося світло – і думки про наступне можливе вимкнення успішно вилітали з її голови. Дивно? Радше, незрозуміло. Принаймні мені досі важко знайти розумне пояснення такій унікальній легковажності.

Найчастіше світло зникає в найнедоречніший момент: коли купаєш немовля, або коли несеш до раковини каструлю з окропом, або коли в захопленому фільмі ось-ось настане довгоочікувана розв'язка... І дедалі частіше, коли непроглядна темрява вмиє поглинає доколишній простір, я замислююся про день, коли на Землю повернеться Господь.

Про цю подію вселенського масштабу не друкуватимуть заздалегідь у газетах і не оголошуватимуть по телебаченню. Усе станеться несподівано й раптово: **«Бо як блискавка, блиснувши, світить від краю до краю неба, – так буде і Людський Син Свого дня» (Луки 17:24).**

І якщо в голлівудських сценаристів є про запас ще безліч варіантів розгортання подій Судного дня, то Біблія замовчує про те, коли це станеться. Чи не для того, щоб привернути нашу увагу до чогось значно важливішого, ніж передбачувана дата Другого приходу? Адже «того дня» на планеті не залишиться жодного глядача, кожен автоматично стане учасником події, оскільки повернення Господа буде очевидним для всіх! А отже, необхідно бути напоготові. Тому що, коли Ісус Христос прийде на Землю, усі наші амбіції, винаходи, досягнення, становище в суспільстві й навіть заслуги перед людством уміть втратять сенс. Важливим виявиться простий факт: чи дозволимо ми Богові запалити в нашому серці свічку любові, прощення та віри, щоб гідно зустріти Прихід Христа?

Євгенія Чернова

Усмішка людини

Усміхатися природно для відродженої душі. «Усміхатися прекрасно, бути ж понурим не нормально. Нехай сьогодні кожен поспішає до джерела радості, – каже А. Рижов, – і до християн, які пізнали Христа, усмішка повернеться».

Усмішка – сигнал особистої прихильності до людини. Це сильний засіб боротьби зі стресом. Коли людина усміхається, у її організмі поліпшуються всі фізіологічні процеси. Це доведений медичний факт. Якщо ви робите щось з усмішкою, це сприяє подоланню негативу й напруження в складній ситуації. Не бійтеся усміхатися! Цим ви допоможете самому собі. Привітність зовнішня часом переходить у привітність внутрішню. Люди це відчують і, відповідно, починають тепліше до вас ставитися.

Здавалося б, хіба так складно усміхнутися, подарувати світу трохи позитиву? Нахлинула позитивна емоція, піднялися куточки губ, щічки – і ось вона, усмішка, ознака почуття щастя. Усміхаючись, ми начебто відкриваємо віконце свого світу. Ось чому часто люди

всміхаються нам у відповідь, адже усмішка заразлива.

Навчитися усміхатися й тишити цим інших – завдання непросте. Адже вдома, граючи з дітьми, розмовляючи з друзями або просто п'ючи чай на кухні з дружиною, ми часто всміхаємося. Чому ж, виходячи за межі квартири, ми «знімаємо» свою усмішку й ховаємо її під маскою, у якій ходимо вулицею, у церкві? Чого ми боїмося? Що станеться, якщо нас із цією радісною усмішкою впізнають на вулиці?

«Мені здається, що в одній усмішці є те, що називають красою обличчя, – писав Лев Толстой, – якщо усмішка додає принади обличчю, то обличчя прекрасне...»

«Часто усмішка і є головним: усмішкою дякують, – пише Антуан де Сент-Екзюпері, – усмішкою винагороджують, усмішкою покращують тобі настрої».

Усмішка – це сонце на обличчі людини, але як мало цього сонця можна зустріти в наших дні. Усмішка нічого не коштує, але як багато вона робить чудес! Вона збагачує тих, хто її отримує, і не робить біднішими тих, хто її дарує. Дія її миттєва, але пам'ять про неї може зберігатися до глибокої старості. Вона творить щастя в родині, зміцнює дружбу, робить сонячною

дощову й туманну погоду. В усмішці є відпочинок для втомленого, наснага для розчарованого, промінь світла для сумного. І все ж усмішку неможливо ні купити, ні випросити, ні позичити, ні вкрати, якщо вона щира, від серця!

Усміхаючись, ми відчуваємо радість, а радіючи, починаємо усміхатися.

«Усмішка – це стародавній сигнал умиротворення. Наші дослідження свідчать, – пише Алан Піз, – що частіше ви усміхаєтесь, то ближче до вас стануть співрозмовники, вам легше підтримувати зоровий контакт, вас частіше торкаються й довше поруч з вами перебувають». Не забувайте завжди щиро всміхатися очима й наповнювати серце любов'ю. Це профілактика всіх захворювань. Коли ви сумні, сердиті, пригнічені, коли ви плачете або нервуєте, ваш організм страждає, але якщо ви щасливі й усміхаєтесь, він наповнюється життям.

Це може здатися занадто простим, але факт залишається фактом: коли ми йдемо по життю з усмішкою, то проводимо найпотужнішу профілактику всіх захворювань. Звичайно ж, ідеться про справжню усмішку, яка йде зсередини, від душі, від серця. Усмішка осяє людину, робить її доброю, щасливою, красивою. Усмішка буває дитячою, іронічною, натягнутою, фальшивою, щирою, заразливою. Проте цілющі властивості притаманні тільки щирій усмішці! Коли дивишся на щиро усміхнену людину, мимоволі сам починаєш усміхатися у відповідь, і на душі стає тепліше.

Недарма науковці стверджують, що усмішка продовжує життя й уповільнює процес старіння. З усмішки починається справжня дружба, з усмішки зароджується любов. Не приховуймо усмішку! Ділімося нею, і вона обов'язково до нас ще не раз повернеться! І нехай від наших усмішок світ стане добрішим, а люди – щасливішими! Любові й добра вам!

Ділімося з людьми цим безцінним скарбом – доброю усмішкою. «Радісне серце лице веселить» (Прип. 15:13).

ІДОЛОПОКЛОНСТВО

«І було мені слово Господнє таке: "Сину людський, ці мужі допустили своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї поклали перед обличчям своїм. Чи ж можуть вони запитувати Мене? Тому говори з ними, та й скажеш до них: Так говорить Господь Бог: Кожен чоловік з Ізраїлевого дому, що допустить своїх божків у своє серце, а спотикання провини своєї покладе перед обличчям своїм, і прийде до пророка, тому Я, Господь, відповім, згідно з цим, згідно з многотою його божків, щоб схопити тих з Ізраїлевого дому за їхнє серце, бо всі вони віддалилися від Мене через своїх божків! Тому скажи до Ізраїлевого дому: Так говорить Господь Бог: Наверніться, і відступіть від ваших божків, і від усіх ваших гідот відверніть свої обличчя!"» (Єзек. 14:2-6).

Богові не приємно, що Його народ звертався до Нього за порадою або мудрістю з ідолами, прихованими в серці. Можливо, люди й самі не усвідомлювали того, ця істина була прихована від них. Перша з Десяти Заповідей проголошує: **«Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з єгипетського краю з дому рабства. Хай**

не буде тобі інших богів передо Мною! Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я – Господь, Бог твій...» (Вих. 20:2-5).

Коли Бог говорить, що не можна мати інших богів перед Ним, Він має на увазі, що Він – єдине джерело всього, ніхто не може посісти Його місце. Ісус говорить із цього приводу так: **«Як ото послав Мене живий Отець, – і Я живу через Отця, – так і той, хто буде споживати Мене, житиме через Мене» (Івана 6:57).** Те, що ми споживаємо, стає джерелом нашого життя. Ось чому Ісус говорить про Себе як про хліб життя: **«Я – хліб життя» (Івана 6:48).**

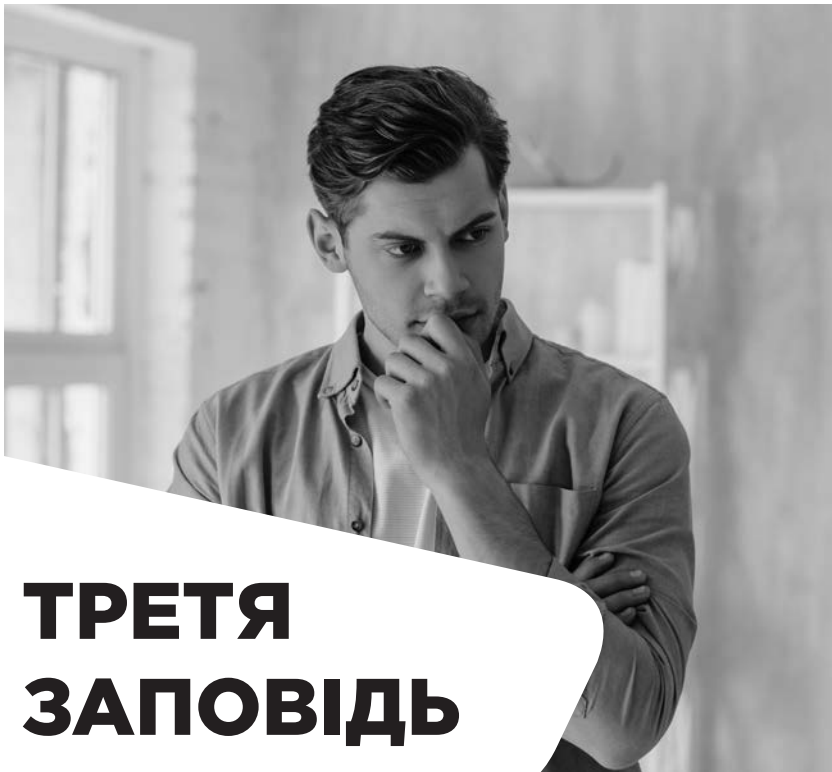
Ідол може з'явитися в будь-якій сфері нашого життя й посісти місце, яке належить тільки Богові. У такому разі ідол створює ілюзію джерела нашого щастя, комфорту, добробуту та миру.

Ідол – це...

Ідол – це те, що посідає місце Бога, чому ми приділяємо більше уваги, ніж Господові, із чого намагаємося черпати сили або чому присвячуємо весь свій час. Ідолом може бути людина, дитина, гроші, речі, робота, сімейні реліквії, обряди тощо.

Ідолопоклонство починається в серці. Люди легко впадають у цей гріх, не припиняючи при цьому відвідувати богослужіння й декларативно визнавати віру в Ісуса Христа. Через пророка Єзекіїла Бог викрив лицемірство Свого народу, зауваживши, що люди приносили жертви ідолам, а потім ішли поклонятися Богові. **«Бо вони перелюб чинили, і кров на їхніх руках, і з божками своїми перелюб чинили, і також синів своїх, яких породили Мені, перепроводжували через огонь для них на їхню... А коли вони різали синів своїх для своїх божків, то приходили до Моєї святині того дня, щоб збезчестити її, і оце так робили вони в середині Мого дому...» (Єзек. 23:37, 39).** Люди й далі ходили до храму Господнього, але серця їхні належали ідолам. Ізраїльський народ у багатьох випадках є прикладом того, якими ми не повинні бути.

Нехай Бог завжди буде на престолі нашого серця й ніщо другорядне ніколи не посідає місце головного!

ТРЕТЯ ЗАПОВІДЬ

Закон Божий відображає наше ставлення до Господа. Яків називає Закон дзеркалом: *«Бо коли хто є слухачем Слова, а не виконавцем, той подібний до людини, яка розглядає природні риси свого обличчя в дзеркалі: тож побачив себе, відійшов і тут же забув, який він. А хто дивиться на досконалий закон свободи і перебуває в ньому, той не слухач-забудько, а виконавець діла; він буде блаженний у своїх діях»* (Якова 1:23-25).

Якщо ми говоримо, що любимо Господа, але не поклоняємося Йому, то це схоже на панібратство: такі стосунки можливі з людиною, але не з Богом. І навпаки: якщо ми тільки поклоняємося Богові, але не маємо любові до Нього, то стаємо схожими на фарисеїв. Мотив такого поклоніння – або страх, або вигода.

Поклоніння з любов'ю – ось основа живих взаємин з Богом. *«Бо це любов до Бога – дотримуватися Його заповідей! А Його заповіді не тяжкі»* (1 Івана 5:3).

У другій заповіді Бог попереджав про те, щоб ми не поклонялися жодній створеній істоті або виро́бу. Це ідолопоклонство, яке призводить до божевілля, спотвореного сприйняття істини та нехтування єдиним Богом. *«Адже пізнавши Бога, вони не прославили Його як Бога, не подякували Йому. Але їхні думки стали нікчемними, а нерозумні їхні серця – оповиті темрявою. Називаючи себе мудрим, вони стали нерозумними, і славу нетлінного Бога вони замінили подобою тлінної людини, птахів, чотириногих і плазунів. Тому Бог через пождання їхніх сердець віддав їх нечистоті, щоб вони самі між собою безчестили свої тіла. Вони замінили Божу істину на неправду, поклонялися і слухали творінню більше, ніж Творцеві, Який є благословенний навіки! Амінь»* (Римл. 1:21-25).

Третя заповідь свідчить: *«Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно»* (Вих. 20:7). Ця заповідь навчає нас, із якою повагою, смиренням і шанобливістю ми повинні служити Богові.

«Мета цієї заповіді полягає в тому, щоб ми ставилися до величі Господнього Імення як до недоторканного, святого», – писав Жан Кальвін. Давид так само закликав: *«Хай Ім'я Твоє славлять, – велике й грізне воно!»* (Псал. 99:3).

Для чого необхідне ім'я? Щоб виділяти конкретну особистість з усього суспільства. Проте навіть ім'я Богові, адже Він єдиний у Своєму роді? Це в язичників багато богів, і їм потрібно давати імена, щоб розрізнити їх і не заплутатися.

Однак ім'я має ширше значення, ніж просто ідентифікація особистості. У Біблії слово «ім'я» нерідко позначає саму особистість, її єство, характер. Тому, кажучи про Ім'я Боже, ми говоримо про самого Бога, про Його єство, Його характер.

Заповіді в Законі Божому – це не просто десять окремих частин, це взаємопов'язані основоположні принципи нашого життя. Вони стосуються всіх його сфер: і в словах, і в справах, і в думках. Розмірковуючи над наступними заповідями, ми побачимо, як Ісус у Нагірній проповіді показав проникнення Закону в сутність нашого буття. Давид писав, що розмірковує над Законом і вдень, і вночі.

Яким чином ми можемо дотримуватися або порушувати третю заповідь? Дехто вважає, що саме цю заповідь люди порушують найчастіше, навіть ті, хто поклоняється Богові, ще й під час самого поклоніння.

Розглянемо три аспекти цієї заповіді:

- шаноблива згадка Божого Імені;
- згадка Його Імені без смислового навантаження;
- коли наше життя не відповідає тому Іменню, яким ми себе називаємо.

Існують три причини вживати Ім'я Господа: щоб Його прославити, під час спілкування з Ним, щоб наставити інших у пізнанні Бога та Його любові. Будь-яка інша причина свідчить про неповагу до Господа. Боже Ім'я не повинно бути об'єктом жартів і анекдотів. На жаль, у пресі, у фільмах, у театрі ми часто можемо зіткнутися

зі зневагою Імені Бога, а отже, і самого Бога. Будь-якій лайці, вульгарним розмовам і всьому непристойному в словах, справах і думках не місце в житті тих, хто називає себе християнами. Існують правила етикету: не лихословити в товаристві жінок, шанобливо ставитися до керівництва тощо. Це добре, що ми поважаємо людей, але сумно, коли створену істоту шанують більше, ніж самого Творця!

Бог наголосив на важливості третьої заповіді: *«Бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно»* (Вих. 20:7). Ангели закривають свої обличчя в пошані перед Богом, промовляючи Його Ім'я.

Дотримання Закону – це перевага й благословення. Біблія свідчить: *«Знову й знову запевняю вас: чого тільки попросите від Отця в Моє Ім'я, – дасть вам. Дотепер ви не просили нічого в Моє Ім'я. Просіть – і отримаєте, щоб ваша радість була повна»* (Івана 16:23, 24); *«Бо кожний, хто тільки прикличе Господнє Ім'я, буде спасений»* (Римл. 10:13); *«Нема іншого імені, даного людям, яким належить нам спаситися!»* (Дії 4:12). Ім'я Ісуса – це не усвідомлений багатьма потенціал для людини!

Ми можемо вживати Ім'я Бога без смислового навантаження. Словник російської мови С. І. Ожегова визначає слово «боже» як вигук, що передає захоплення, здивування, обурення тощо. Тобто Ім'я Бога прирівнюється до слів «ах», «ох», а це – вживання Його Імені надаремно. Використовувати Ім'я Бога, щоб зміцнити свій авторитет: «йй Богу», – це теж порушення третьої заповіді.

Третю заповідь можна порушити навіть під час поклоніння Богові, наприклад, у молитві. Зверніть увагу на молитву «Отче наш». Скільки разів Ісус уживає в ній Ім'я Господа? Жодного! Він тільки вкотре нагадує про третю заповідь: «Нехай святиться ім'я Твоє». А в 17-му розділі Євангелія від Івана, де записана довга молитва Ісуса, лише раз згадується Боже Ім'я. Проаналізуйте свої молитви: як часто ви в них вживаєте Боже Ім'я? Ісус каже: *«Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небесах. Багато хто каже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня!»* (Матв. 7:21-23).

Зауважте, що також не можна використовувати Ім'я Господа для своїх корисливих або злих намірів: для клятви, чаклунства, ворожіння або прокляття.

Коли наше життя не відповідає тому, що ми декларуємо, називаючи себе християнами, ми не є такими за своєю сутністю. Це найпоширеніша причина порушення третьої заповіді. Християнин лише на словах – це проблема. Буквальний переклад цієї заповіді зі старосврейської звучить так: «Не носи Імені Господа, Бога твого, неправдиво». Ми – представники Христа на цій Землі, живий «лист Христовий», який читають люди. Ми являємо характер Бога ближнім, і якщо спотворюємо його своєю поведінкою, словами або справами, то є псевдохристиянами, які самі не відповідають високому званню і інших вводять в оману. Апостол Павло писав: *«Отже, я, в'язень у Господі, прошу вас, щоб ви поводитися гідно звання, до якого були покликані»* (Ефес. 4:1). Як приємно бути гідним! Будьмо ж гідними християнами!

Віктор Вертило

Я помогу, ты только позови

Дитя Мое! Когда бывает трудно,
Когда нет сил ни есть, ни спать, ни жить,
Когда молитва кажется бесплодной,
Дитя Мое, тем более молись.

Хоть шепотом, Я все равно услышу,
Твой шепот для Меня, как зов трубы.
Я знаю все, Я каждый шаг твой вижу,
Я помогу, ты только позови.

На ниточке висит освобождение
От горьких слез, от тяжести в груди,
От разочарований, от сомнений.
Молчанием его не оборви.

Молчание твое – набат беззвучный.
Слышнее грома эта тишина.
Ты так своим несовершенством мучим,
Так давит на тебя твоя вина,

Так тяжело! Я чувствую, как больно,
Израненное сердце так болит!
Дитя Мое! Остановись! Довольно!
Отдай! Весь груз твой Мне принадлежит!

Так тяжела, так непосильна ноша.
Я от нее тебя освободил!
Я отдал то, что Мне всего дороже, –
Я Сына отдал, чтобы ты ожил...

Он так страдал от жажды и от боли,
От голода, презрения, стыда,
Был мучим на кресте, не для того ли,
Чтоб ты, Мой дорогой, так не страдал...

Ты для Меня смеющийся полезней.
Любовь и радость – Божий идеал.
Любовь и радость – это сила Бога.
Она к тебе приблизит Небеса.

Дитя Мое! Молитва есть дорога
К совету милосердного Отца.

Елена Несмиян

«Прощу. Прощаю...»

«Прощу. Прощаю...» – слово сказано,
И к миру – тоненькая нить.
Но как простить не только разумом –
От сердца искренне простить?

Отбросить все обиды в прошлое –
Зачем нести тяжелый груз?
Как сердцем помнить лишь хорошее?
Ты научи меня, Иисус.

Хочу простить, но не прощается:
Я вновь обиды достаю.
Хочу забыть – не забывается,
А не прощая – не люблю.

Простить нельзя. Какая строгая!
Нельзя простить? И в сердце – яд.
Господь, а Ты простил мне многое...
Но как же я? Но как же я?

Спешу из сердца горечь выплеснуть
И задыхаюсь от обид.
Любовь – не так. Любовь все вытерпит.
Любовь поймет. Любовь простит.

Любовь не скажет слова лишнего,
Прощением не упрекнет
И, мостик перебросив к ближнему,
Глубокий ров перешагнет.

Любовь прощает. Вот – решение.
Ладонью приглушая боль,
Так далеко пойдет прощение,
Как далеко пойдет любовь.

Любовь Васенина

Як мені жити з почуттям провини?

З почуттям провини сьогодні живе дуже багато людей. Відомий німецький і американський богослов ХХ століття Пауль Тіллх у своїй книзі «Мужність бути», описуючи потрібну природу людського страху та тривоги, згадує й почуття провини. Виявляється, це почуття теж може стати причиною постійної тривоги в людському серці.

Жити із цим постійно доволі складно, часом просто нестерпно. Багато жінок, які одного разу зважилися на аборт, потім усе життя не можуть собі цього пробачити. Болісне почуття провини супроводжує їх усі подальші роки. Вони постійно переймаються запитаннями: «А чи пробачив мені Бог?», «Чи не посилються на мене тепер карі небесні?», «Чи зможу я мати дітей?» Жити з постійним відчуттям того, що ти винен, що тобі немає прощення, справді важко.

Спробуймо знайти відповіді на ці важливі запитання. А для цього звернемося до Святого Письма, оскільки саме ця Книга пропонує нам відповіді, які виходять із вуст Самого Бога. Ці відповіді можуть принести людині полегшення, звільнити від обтяжливого та руйнівного почуття провини й показати, як із цим жити далі.

У Біблії описана історія чоловіка, який у своєму житті скоїв особливо тяжкий гріх. Згодом він відчув болісні докори сумління, але з Божою допомогою зміг подолати цей стан і знову здобув радість у своїй душі. Дється про ізраїльського царя Давида.

Одного разу Господь послав до Давида пророка Натана, який розповів йому притчу: **«Два чоловіки були в одному місті, – один заможний, а один убогий. У заможного було дуже багато худоби дрібної та худоби великої. А вбогий нічого не мав, окрім однієї малої овечки, яку він набув та утримував при житті. І росла вона з ним та з синами його разом, – із кавалка хліба його їла й з келиха його пила, та на лоні його лежала, і була йому як дочка. І прийшов до багатого чоловіка подорожній, та той жалював узяти з худоби своєї дрібної чи з худоби своєї великої, щоб спорядити їку для подорожнього, що до нього прийшов, – і він узяв овечку того вбогого чоловіка, і спорядив її для чоловіка, що до нього прийшов...»** (2 Сам. 12:1-4).

Давид, сам того не усвідомлюючи, виніс собі вирок: **«Вартій смерти той чоловік, що чинить таке»** (в. 5). Він ще не здогадувався, до чого вів пророк. Цар справедливо обурився, що цей жадібний багатий пошкодував свою худобу й забрав останню овечку в нещасного бідняка. Гідний смерті цей чоловік!

Однак наступної миті він почув голос Натана: **«Ти той чоловік»** (в. 7). І далі пророк розповів спантеличеному цареві іншу історію, схожу на першу, тільки вже з іменами реальних персонажів, серед яких Давид постає в найнепривабливішій ролі – ролі багатія.

Гріх, який відкрився цареві, був настільки явним, огидним і брідким, що йому не залишалося нічого іншого, як зізнатися: «Згрішив я перед Господом!» А далі

почалося найстрашніше – те, про що ніколи не думає людина, ідучи на свідомий гріх. Солодке на перший погляд у підсумку виявляється таким гірким, що саме життя з усіма його радощами й насолодами стає тягарем. Син Давида, народжений унаслідок перелюбу, захворів одразу після своєї появи на світ. До жодного зі своїх синів цар не був так прихильний, як до цього малюка, народженого Вірсавією.

Давидові вже все було немилим, світло погасло в його очах. Він нічого не бачив, окрім беззахисного тільки немовляти, сили якого поволі слабшали. Давид забув про сон, про їжу, про все довкола. Він цілими ночами молився Богові про свою дитину. Часом його огортав такий розпач, що він падав на землю й просто лежав долілиць.

Через сім днів хлопчик помер. Бачачи, у якому стані цар, слуги не знали, що робити, як сказати йому про смерть сина. Усі боялися, що Давид **«вчинить щось лихе»**.

Страшно втрачати дітей. Страшно, коли на твоїх очах помирає той, кому ти дав життя. І лише людина, якій довелося пережити таке горе, може зрозуміти, як важко було Давидові.

Слова пророка «Ти той чоловік!» невідступно лунали в його розпаленому мозку. Усвідомлення того, що саме він винен у стражданнях нещасної Вірсавії та цього безвинного немовляти, не кажучи вже про власні страждання, мучило його найбільше. Тягар провини за загублені душі величезним каменем тиснув на Давида. Про що тільки не передумав він у ці страшні дні. Усе життя промайнуло в його свідомості – і він жажнувся, яким було це життя. Лише тепер цар побачив себе немовби збоку.

Після викривальної промови пророка всі ці події здавалися йому страшним сном. Давид не міг збагнути, як він зважився на такий підступний злочин. Як він скоїв це страшне зло в очах Божих після всього того, що зробив для нього Господь? Як він міг у бідної й нещасної людини відібрати її «останню овечку», коли його власний будинок був переповнений достатком?

Що ж сталося в житті Давида? Точилася війна з аммонітянами. Для участі в цій війні Давид послав на чолі армії Йоава. А сам залишився в Єрусалимі. Якось, прогулюючись увечері дахом царського палацу, він побачив дивовижної краси жінку. Це була Вірсавія, дружина хіттеянина Урії, який у цей час воював на фронті. Воля царя здійснилася за першим словом. Хто міг стати на заваді його бажанню? За мить слуги вже привели Вірсавію до царського палацу.

Одержимий нестримною пристрастю, Давид буквально втратив голову. Він не усвідомлював, що робить. Ця пристрасть затьмарила його розум. Забувши всі Божі благословення, отримані раніше, він з головою поринув у гріховну насолоду.

Трохи згодом Давид дізнався, що Вірсавія завагітніла. Бажаючи врятувати і себе, і її від ганьби та безчестя, цар зважився на хитрий задум: відкликати з поля бою чоловіка Вірсавії, хіттеянина Урія, щоб той нібито побував у відпустці, і тоді вагітність Вірсавії мала б пояснення. Однак тут Давид прорахувався. Вірний і хоробрий воїн, розповівши цареві про становище на полі бою, пішов спати не додому, а до царської брами, разом з його слугами. Давидові це було незрозуміло: **«Чи ж не з дороги ти приходиш? Чому ти не пішов до свого дому? І сказав Урія до Давида: «Ковчег і Ізраїль та Юда**

сидять у шатрах, а пан мій Йоав та раби мого пана таборують на голому полі. А я піду до свого дому, щоб їсти й пити та лежати зі своєю жінкою? Клянуся життям твоїм та життям душі твоєї, що не зроблю я такої речі!»» (2 Сам. 11:10, 11).

Цар не втрачав надії. Він залишив Урія ще на один день, був щедрим і ввічливим з ним, пригощав його у своєму палаці, фактично споював його. Проте навіть на підпитку Урія пішов спати не додому, а знову до слуг.

І тоді Давид використав свій останній план. Він написав Йоавові листа, у якому просто оголосив вирок Урії (див. 2 Сам. 11:15). Цар попросив свого воєначальника скерувати Урія в саме пекло бою й залишити наодинці, щоб його вбили. Цей лист він вручив, за іронією долі, самому Урії, який ні про що не здогадувався. І цього разу план Давида спрацював. Відважний воїн поліг у битві, про що негайно сповістили царя. Здавалося, вузол розв'язаний, сліди заметені. Вірсавія тепер у його руках.

Однак те, що хитросплетеними вивертми Давид намагався приховати від людей, було відоме Богові. Жоден гріх не минає безслідно. Ще ніхто й ніколи не зміг побудувати свій успіх на беззаконні, забравши частя в іншого. Навряд чи Давид добре почувався після всього скоєного. Зовні, можливо, усе й було гаразд: він залишався могутнім царем, успішним завойовником, тисячі й десятки тисяч людей служили й схилялися перед ним. Вірсавія стала його дружиною, у них народилася дитина. Утім, тієї колишньої радості від усього цього він уже не відчував. Звісно ж, Давид намагався себе якось виправдати, відмовлявся чути викривальний голос сумління, проганяв від себе страшні думки й хотів хоча б чимось заповнити кожну вільну хвилину. Можливо, згодом і забулася б ця неприємна історія, але прийшов пророк Натан і від імені Божого прямо й відкрито заявив цареві: «Ти той чоловік!»

Щойно Давид оголосив вирок багатієві з притчі, у щирому пориві вигукнувши: **«Вартій смерти той чоловік, що чинить таке»**, – як раптом почув: **«Ти той чоловік!»** Ні, Давид не став обманювати, виправдовуватися, відхрещуватися від усього. Він побачив себе іншим, він подивився на себе Божими очима – і злякався. Невже це він, Давид, який з дитячого довірливості колись ішов на будь-який ризик і перемагав? Невже це він, помазаний колись на царський престол з волі Божої? Невже це він – убивця?! Невже це він занецистив свої руки кров'ю невинного Урії?! Так, це був він...

Урія, сміливий і мужній воїн, котрий під час відпустки не пішов додому, оскільки вважав це зрадою щодо своїх побратимів на полі бою, довірливо прийняв від царя листа, у якому був докладно описаний план його вбивства. Тепер ця постать невідступно стояла у свідомості Давида, постать вірного слуги, готового хоч зараз покласти своє життя за царя.

А скільки людей залучив Давид до свого мерзенного й безсоромного плану! Він змусив іти на злочин Йоава, який послав цілий загін найвідважніших воїнів, зокрема й хіттеянина Урія, на вірну смерть, хоч у цьому не було жодної потреби. Розуміючи, що за таке ведення воєнних дій повинен бути покараний, Йоав залучає до цієї схеми й посланця, який має сповістити Давидові про стан справ на полі бою. Йоав навчає його своїх хитрощів: коли ти розповіси про хід бою цареві й побачиш, що він розгнівався, скажи йому: «А також помер твій раб хіттеянин Урія». Так усе й сталося. Дізнавшись про смерть Урії, Давид цинічно наставляє Йоава через посланця: **«Нехай не буде злого в очах твоїх ця річ, бо меч пожире то цього, то того»** (2 Сам. 11:25). Ось він, цей нелюдський принцип: мета виправдовує засоби навіть ціною людських життів!

Давид бачив, як побивається передчасно овдовіла Вірсавія, бачив цю безнадійну скорботу й відчай у стражданнях цієї нещасної жінки, адже вона кохала свого чоловіка. Невже це він, Давид, заподіяв стільки горя цій родині? Невже це він, Давид, своїм нещадним царським каблуком розтоптав це маленьке сімейне щастя, знехтувавши чужими почуттями, чужими життями? Захотів – і взяв, а решта його не бентежила.

Як жорстко помилувався тоді Давид! Тепер гріх його постав перед ним у всій своїй огидності та неприкритій наготі. Тільки тепер Давид усвідомив усю жахливість і нелюдяність своїх вчинків. Усвідомлення провини перед Богом і тими, кому довелося так через нього страждати, змусило його власти ниць. Де та колишня велич і гідність царя, де те солодке відчуття загальної уваги й поваги?

Давид усвідомив, наскільки неправедний він в очах Божих, він плакав і каявся. Саме в цей період життя в цих покайних муках і народився його знаменитий 51-й псалом, у якому є такі рядки: **«Помилуй мене, Боже, задля милості Своєї і з великого Самого милосердя зітри мої беззаконня. Цілковито обмий мене від моєї провини і очисти мене від мого гріха. Бо я усвідомлюю свої беззаконня, і мій гріх постійно переді мною»** (Псал. 51:3-5).

Скоєний Давидом злочин постав перед ним у всій його брудній і страшній дійсності. Цар усвідомлював свою гріховність, порочність, беззаконня. Він розумів, що свою провину перед Богом він тепер ніяк не викупить, що жодні жертви та цілопалення вже не допоможуть: **«Бо Ти жертви не прагнеш, а дам цілопалення, – то не любе воно Тобі буде. Жертва Богові – зламанний дух; серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже!»** (Псал. 51:18, 19).

Тільки Бог спроможний спасти, тільки Він може змінити порочне серце й дати нове. Тільки Творець може повернути колишню радість і спокій душі: **«Не відкинь мене від Самого лиця, й не бери Самого Духа Святого від мене. Верни мені радість спасіння Твого, і злагідним духом підтримай мене»** (Псал. 51:13, 14).

І все це Давид знайшов у Господі. Розкайавшись у своєму страшному гріху, знайшовши в Ньому душевний мир, Давид знову відчув жагу до життя, до нього повернулося бажання жити, служити Богові та своєму народові, служити по совісті й правді. Про радість, яка тепер переповнювала його серце, він говорить у наступному псалмі: **«А я – як зелена олива-ка у Божому домі, надіюсь на Божую милість на вічні віки! Буду славити вічно Тебе, що вчинив Ти оце, і про ймення Твоє буду звіщати поборником Твоїм, що добре воно!»** (Псал. 52:10, 11).

У кожного з нас свій шлях, відмінний від життєвого шляху стародавнього царя. Однак усі ми повинні засвоїти одну істину: в очах Божих ніхто з нас не кращий за Давида. Ми всі – грішники перед Ним. Пророк Ісаї пише: **«Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошилися кожен на власну дорогу, – і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!»** (Ісаї 53:6). І слова пророка Натана «Ти той чоловік!» цілком могли би бути адресовані кожному з нас. Погодимося ми з ними чи ні – від цього залежатиме ступінь нашої духовності й посвячення, щирості й підпорядкованості Богові.

Христос якось розповів своїм слухачам історію про двох людей, які молилися в храмі. Один був фарисей, а інший – митник. Фарисей являв собою своєрідну релігійну еліту тодішнього суспільства. А митники збирали податки до римської скарбниці. Їх ніхто не любив, оскільки більшість із них були нечесними. У своїй молитві фарисей дякує Богові за те, що він не такий, як інші люди. Тобто кращий. Він навіть конкретно вказує на того нещасного митника: **«Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, – грабіжники, несправедливі, перелюбники або як очей митник»** (Луки 18:11). А митник молився, не сміючи навіть очей до неба звести: **«Боже, будь милосердний до мене, грішного!»** І ви знаєте, який висновок Ісус робить із цієї історії? Кажучи про митника, Він зауважує: **«Цей повернувся до свого дому оправданий»**. Чому? Тому що він визнав свою провину перед Богом, усвідомив свою гріховність і розкався. А фарисей не відчував своєї гріховності, тому його гріхи з ним і залишилися.

Для Бога не має значення становище людини в суспільстві. І цар Давид, і митник – абсолютно рівні грішники перед Богом, і шлях до спасіння для них був однаковий – покаяння. І той, і інший пішли саме цим шляхом. «Згрішив я перед Господом!» – визнав цар Давид після викривальної промови пророка. «Боже, будь милосердний до мене, грішного!» – молився митник. **«Бо я перший грішник»**, – не соромився називати себе так апостол Павло (див. 1 Тим. 1:15). На запитання своїх численних слухачів у день Пятидесятниці: «Що нам робити, щоб спасистися?» – Петро відповів: **«Покайтеся, і нехай охреститься кожний з вас в Ім'я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів»** (Дії 2:38).

Нехай Господь допоможе всім, кого гнітить почуття провини, знайти вихід із цього становища через покаяння, що очищує душу, і здобути благодатний мир, який може дати тільки Христос.

ТВ-програма на БЕРЕЗЕНЬ (1.03 - 7.03)

HOPE.UA

НЕДІЛЯ 1 БЕРЕЗНЯ

07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2Я – одне життя
08:30 Дорогами християнства
09:10 Сложных текстов нет
09:30 Так написано
10:00 Малюваки City Life
10:40 Статус МАМА
11:10 2Я – одне життя
12:00 Богослужіння
13:20 ЛоМастер
13:40 Рожеві окуляри
14:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Статус МАМА (сурдо)
15:40 Мозаїка батьківства
16:00 Помоліться за мене
17:00 Малюваки City Life
17:30 Так чи Інакше
18:30 ...є Любов
19:00 Мозаїка батьківства
19:20 Інша сторона
20:00 Статус МАМА
20:30 Рожеві окуляри
21:00 Вісті Надії: тиждень
21:40 Філософський камінь
22:00 Дивовижні відкриття
23:00 Реформація.500

ПОНЕДІЛОК 2 БЕРЕЗНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Реформація.500
09:00 Ранок Надії
10:00 Так чи Інакше
11:00 Ранок Надії
12:00 ...є Любов
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Вісті Надії: тиждень
13:40 Філософський камінь
14:00 Малюваки City Life
14:30 Статус МАМА
14:50 The Efir
15:20 Інша сторона (сурдо)
16:00 Дивовижні відкриття
17:00 Так промовляє Біблія
17:40 Сложных текстов нет
18:15 Філософський камінь
18:30 Статус МАМА
19:00 В контексті
20:00 Інша сторона

20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:20 Дорогами християнства
22:00 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим
22:40 Філософський камінь
23:00 Так чи Інакше

ВІВТОРОК 3 БЕРЕЗНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так написано
08:30 The Efir
09:00 Ранок Надії
10:00 Дорогами християнства
10:30 Рожеві окуляри
11:00 Ранок Надії
12:00 В контексті
13:00 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим
13:30 Є проблема
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Консультації з Оленою Яковенко
15:00 2Я – одне життя (сурдо)
16:00 Вісті Надії: тиждень
16:40 Так чи Інакше
17:40 В контексті
18:40 Статус МАМА
19:00 Так написано
19:30 Помоліться за мене
Прямий ефір
20:30 The Efir
21:00 2Я – одне життя
22:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
23:00 Помоліться за мене

СЕРЕДА 4 БЕРЕЗНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Так чи Інакше
09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
11:00 Ранок Надії
12:00 Так написано
12:30 Друге дихання із Сергієм Степанюком
13:30 В гостях у Добрячка
14:00 ЧП+
14:10 2Я – одне життя
15:00 Рожеві окуляри (сурдо)
15:20 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим (сурдо)

16:00 Помоліться за мене
17:00 Статус МАМА
17:30 В контексті
18:30 Малюваки City Life
19:00 Консультації з Оленою Яковенко
19:40 Мозаїка батьківства
20:00 Рожеві окуляри
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 The Efir
21:30 Дорогами християнства
22:10 Статус МАМА
22:30 Консультації з Оленою Яковенко
23:00 Богослужіння

ЧЕТВЕР 5 БЕРЕЗНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 2Я – одне життя
09:00 Ранок Надії
10:00 Малюваки City Life
10:30 Є проблема
11:00 Ранок Надії
12:00 Дорогами християнства
12:30 Біблія продовжує говорити
13:00 Статус МАМА
13:30 Малюваки City Life
14:00 В контексті
15:00 Є проблема (сурдо)
15:30 Сложных текстов нет (сурдо)
15:50 The Efir
16:20 Філософський камінь
16:40 Інша сторона
17:20 Розкопуючи минуле з Олександром Болотніковим
18:10 Вісті Надії: тиждень
19:00 Мозаїка батьківства
19:30 Помоліться за мене
Прямий ефір
20:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
21:00 Є проблема
21:30 Консультації з Оленою Яковенко
22:10 Так чи Інакше
23:10 Помоліться за мене

П'ЯТНИЦЯ 6 БЕРЕЗНЯ

07:00 Ранок Надії
08:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком

09:00 Ранок Надії
10:00 Помоліться за мене
10:30 Статус МАМА
11:00 Ранок Надії
12:00 Консультації з Оленою Яковенко
12:40 Вісті Надії: тиждень
13:20 Малюваки City Life
13:50 The Efir
14:30 2Я – одне життя
15:20 Богослужіння (сурдо)
16:10 Помоліться за мене
16:40 Сложных текстов нет
17:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
18:00 В контексті
19:00 The Efir
19:30 Счастливой субботы
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 КоМарко
21:00 Сложных текстов нет
21:40 2Я – одне життя
22:50 5 хвилин для змін
23:00 Счастливой субботы

СУБОТА 7 БЕРЕЗНЯ

07:40 Сложных текстов нет
08:00 Друге дихання із Сергієм Степанюком
09:00 Счастливой субботы
10:00 В контексті
11:00 Розкопуючи минуле
11:30 Богослужіння
Прямий ефір
13:00 Счастливой субботы
14:00 В контексті
15:00 Богослужіння
16:15 Сложных текстов нет
16:30 Інша сторона
17:20 Помоліться за мене
18:00 Так промовляє Біблія
18:40 Біблія продовжує говорити
19:20 Дорогами християнства
20:00 Так написано
20:30 Філософський камінь
20:50 КоМарко
21:00 Є проблема
21:30 Інша сторона
22:20 Дивовижні відкриття
23:20 Вісті Надії: тиждень

НАДІЯ

ТЕЛЕКАНАЛ

НА СУПУТНИКУ

ASTRA 4A

У КАБ. МЕРЕЖАХ

ВАШОГО МІСТА

SMART TV

НА МОБ. ДОДАТКАХ

LG, PHILIPS, SAMSUNG

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безплатно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Запитання, побажання та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ -71,
04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом із нами online на сайті
BIBLE.UA

«Ті, хто очікує»

Документальний фільм
про адвентистів з інформаційним
буклетом*

Їхня кількість по всьому світу в понад 200 країнах становить близько 25 млн людей та продовжує з кожним роком стрімко зростати. Вони вважають, що Біблія – це Слово живого Бога, займаються активною благодійною діяльністю, поділяють багато уваги фізичному та духовному здоров'ю. Чому ж вони називають себе «Ті, хто очікує»?

30 грн

*Кількість примірників обмежена

1 DVD// Мова: укр/рос.

Замовити диски ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071, Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

ПРОРОЦТВО ПРО СИНІВ ЯКОВА

Продовження

| 8 Пророцтво про Асира

Асир (Ашер) був восьмим сином Якова. Його народила Зіппа, служниця Лії. Лія зраділа його появі на світ і дала йому ім'я Асир, що означає «багатий, щасливий, блаженний».

У Святому Письмі ми не знайдемо багато відомостей щодо характеру Асира, проте дещо можемо про нього дізнатися. В Асира, як і в його братів, виникли проблеми у взаєминах з Йосипом. З Божою допомогою він мав змінити власний характер. Ось що Яків говорив про Асира та його нащадків: **«Асир – його хліб буде ситий, і він буде давати присмаки царські» (Бут. 49:20).** Ці слова свідчать про добробут Асирових нащадків. Мойсей сказав про них: **«Асир благословенний найбільше з синів, уподобаний серед братів своїх, і в оливу вмочає він ногу свою. Залізо та мідь – то запора твоя, а сила твоя – як усі твої дні» (П. Зак. 33:24, 25).**

Християни знають, що їхній добробут залежить від послуху Богові. Чимало нащадків Асира гідно долали складні життєві ситуації, вони «в оливу вмочали ноги свої» і спокійно крокували вперед нелегкою дорогою життя. Це означає, що ми не застраховані від труднощів, проте, ухопившись за руку Спасителя, зможемо дійти до Небесної Батьківщини. Люди з відродженням характером Асира оптимістично дивляться в майбутнє, а тому «сила їхня – як усі їхні дні». Багато спасених увійдуть до Небесного Єрусалима через ворота з іменем Асира.

| 9 Пророцтво про Іссахара

Іссахар був дев'ятим сином Якова та п'ятим сином Лії. У перекладі з івриту його ім'я означає «винагорода». Лія вважала цю дитину відплатою Божою за те, що вона віддала свою служницю Якову за дружину. Іссахар був терплячою, лагідною та смиренною людиною. Про нього Яків сказав: **«Іссахар – то костистий осел, що лежить між кошарами. І побачив він спокій, що добрий, та землю, що стала приємна, і він нахилив свої плечі, щоб нести, і став працювати на податок» (Бут. 49:14, 15).**

Іссахар не нарікав, несучи тягар праці. Він усе робив з радістю. Тільки Дух Божий може так змінити людину. Мойсей сказав про Іссахара: **«Радій, Завулоне, як будеш виходити, і ти, Іссахаре, у наметах своїх! Вони кличуть народи на гори, приносять там праведні жертви, бо будуть вони споживати достаток морський та скарби, зариті в піску» (П. Зак. 33:18, 19).** Коліно Іссахарове

володіло однією з найбагатших частин Палестини. Терпіння, сумлінна праця та покірливе виконання своїх обов'язків дасть змогу багатьом духовним нащадкам Іссахара увійти до Вічного міста.

| 10 Пророцтво про Завулону

Завулон був шостим сином Лії та десяти у родині Якова. У перекладі з єврейської ім'я Завулон (Зевулун) означає «панування» або «володар». Яків сказав: **«Завулон буде мешкати над берегом морським, над берегом тим, де стоять кораблі, а границя його – до Сидону» (Бут. 49:13).** Мойсей у своєму пророцтві писав про його нащадків так: **«Радій, Завулоне, як будеш виходити... бо будуть вони споживати достаток морський та скарби, зариті в піску» (П. Зак. 33:18, 19).** У Святому Письмі також сказано, що нащадки Завулону були інтелегентними людьми, які володіли **«пером писаря» (Суд. 5:14).** Бог та Його справа були для них важливіші за власне життя. Землі Завулону вважають благословенними, бо там жив і звершував служіння Христос (див. Матв. 4:15, 16). Там Він і здійснив Своє перше чудо (у Кані Галілейській).

Коліно Завулонове було багатшим за інші коліна Ізраїлю. Ісус говорить, що багатому важко увійти до Царства Небесного, однак з Богом усе можливо. Так само, як Йосип з Ариматеї та Никодим, які служили Господеві своїм багатством, багато з тих, хто володіє характером Завулону, також чинитимуть так і увійдуть до Вічного міста через ворота з іменем Завулону.

| 11 Пророцтво про Йосипа

Перш ніж Йосип з'явився на світ, Рахіль мала змінити своє ставлення до сестри, до чоловіка, якого звинувачувала в тому, що в неї немає дітей, і до Бога, Котрий прагнув викласти їй важливі духовні уроки. Зрештою, настав час, коли Рахіль була готова до народження та виховання дитини. Бог дав їй довгоочікуваного сина. Рахіль назвала його Йосипом, що означає «додасть», «збільшить», тобто Господь «додасть» їй ще сина.

Яків сказав про Йосипа так: **«Йосип – вітка родюча, вітка родюча над джерелом, її віття по муру спинається. І озірчили його та з луку стріляли, і зненавиділи були стрільці його. Та зостався міцним його лук, і стали пружні рамена його рук, – від рук Сильного Якового, звідти Пастир, Твердиня синів Ізраїлевих. Проси ти від Бога, свого Отця, – і Він допоможе тобі, і проси Всемогутнього – і Він благословить тебе благословенням небес, що на висоті, благословенням безодні, що долі лежить, благословенням перс та утроби. Благословення батька твого стали сильніші від благословення батьків твоїх, – аж до**

пожаданих висот віковічних. Нехай вони будуть на голову Йосипову, на маківку вибраного з-поміж братів своїх!» (Бут. 49:22–26).

В усьому, що з ним відбувалося, Йосип бачив руку Божу. В оповіді про його життя – а він прожив 110 років – ми не знаходимо жодного запису, який свідчив би про невірність Йосипа Богові. Він помер цілковито переконаний у тому, що Бог виведе Свій народ із Єгипту. Усю вічність люди з характером Йосипа славлятимуть Христа за чудовий дар спасіння, за те, що завдяки Його силі вони, живучи на Землі, перемогли гріх.

| 12 Пророцтво про Манасію, первістка Йосипа

Помираючи, Яків сказав Йосипові: **«А тепер два сини твої, уроджені тобі в єгипетському краї до прибуття мого до тебе до Єгипту, – вони мої! Єфрем і Манасія, як Рувим і Симеон, будуть мої. А нащадки твої, що породити по них, – вони будуть твої. Вони будуть зватися на імення своїх братів у наслідді своїм» (Бут. 48:5, 6).**

Яків попросив Йосипа підвести до нього хлопчиків для благословення, і той поставив Манасію біля правої руки патріарха, а Єфрема – біля лівої, але Яків поклав правицю на голову Єфрема, а лівицю – на голову Манасії. Йосип хотів перекласти руки батька, але той сказав: **«Знаю, мій сину, знаю! І він буде народом, і він буде великий, але його менший брат буде більший від нього, а потомство його стане повнею народів» (Бут. 48:19).**

Манасія був первістком, але отримав благословення другого сина. У перекладі ім'я Манасія означає «той, що дає змогу забути». Узявши на руки свого первістка, Йосип «забув усе своє терпіння та ввесь дім свого батька». Манасія та його нащадки високо цінували благословення Боже. Гедеон, нащадок Манасії, був одним з героїв віри. П'ять дочок Салпаада із цього ж коліна стали першими жінками, які отримали спадщину. Коли ж прийде Христос, люди з характером відродженого Манасії увійдуть до Небесного міста через ворота з його іменем.

| 13 Пророцтво про Єфрема

Пророчі слова Якова свідчать про те, що Єфрем міг отримати великі духовні переваги. Проте він не скористався ними, тому, на жаль, ми не знаходимо коліна Єфремова в описі 144 тисяч спасених, які будуть з Господом. Це коліно, як і Данове, втрачене для вічності. І хоч серед нащадків Єфрема були такі мужі віри, як Ісус Навин та Самуїл, у переважній більшості нащадки Єфрема стали ідопоклонниками: **«Прилучився до бовванів Єфрем, – покинь ти його! Збір п'яниць звироднілих учинився розпусник, їхні провідники покохали нечистість» (Осії 4:17, 18).** Це й привело їх до падіння. Ім'я Єфрема стало прозивним. Ним називають тих, хто не бажає жити з Богом і виконувати Його постанови.

| 14 Пророцтво про Веніямина

Веніамін народився останнім, двадцятим у родині Якова. Пологи були важкими, і перед смертю Рахіль назвала свого сина Бен-Оні, що означає «син мого нещастя». Однак Яків дав йому інше ім'я – «син щастя» або «син правої руки». Веніамін був наймолодшим сином Якова та улюбленцем у сім'ї. Після того як брати позбулися Йосипа, їх мучило почуття провини. Тож, прагнучи спокутувати свій гріх, вони пестували Веніямина. Для батька ж Веніамін був «сином старості». Таке ставлення до дитини часто розбещує її характер. Безкарність породжує впертість, образливість та норовливість.

Коли Веніамін прийшов до Єгипту, Йосип також виявив до нього особливе ставлення (Бут. 43:34; 45:22). Тому, помираючи, Яків пророкує: **«Веніамин – хижий вовк: вранці їсть він ловитву, а на вечір розділює здобич» (Бут. 49:27).**

Ці слова сповіщають не лише про недоліки, а й про позитивні риси його характеру: мужність, сміливість. Серед нащадків Веніямина – славетні воєначальники, судді (наприклад, Егуд), перший цар Ізраїлю Саул, який правив країною 40 років, та апостол Павло. Чи може людина з характером Веніямина потрапити до Царства Небесного? Так, якщо міцно триматиметься за Божу руку. У своєму пророцтві Мойсей сказав щодо Веніямина таке: **«Він Господній улюбленець, перебуває безпечно при ньому, а Він окриває його цілий день і в раменах Його спочиває» (П. Зак. 33:12).** У вічності ми зустрінемо людей з характером відродженого Веніямина.

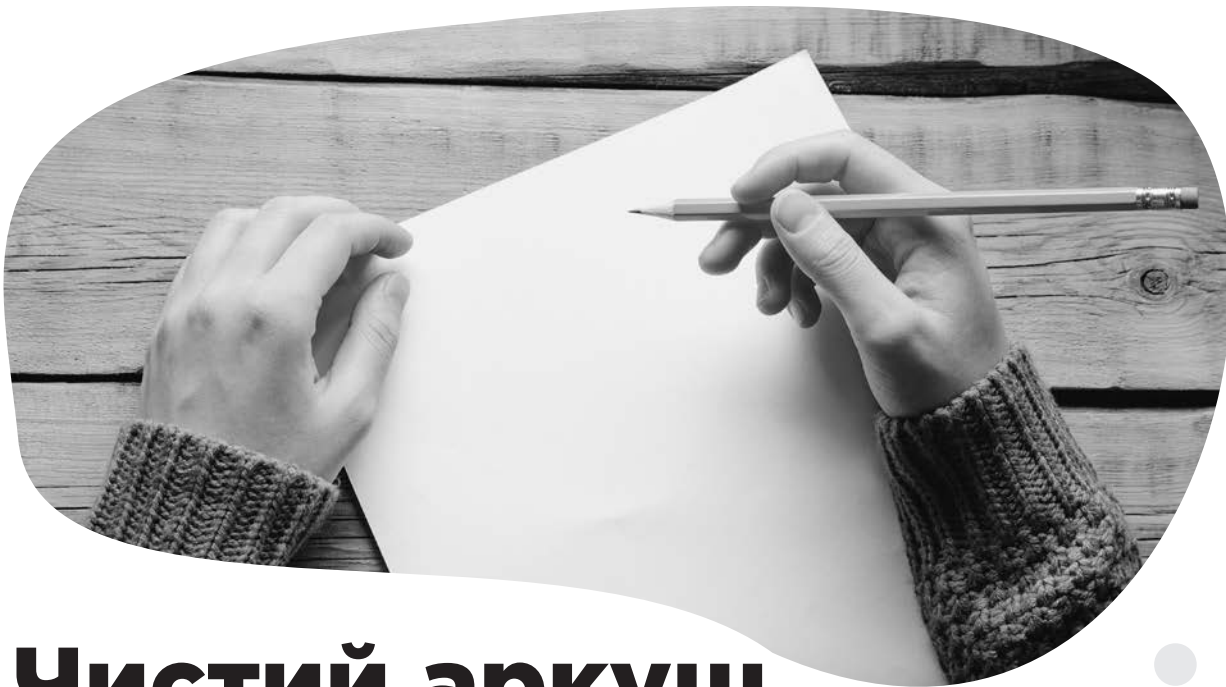
Пророцтва про синів Якова свідчать про велику любов Бога до грішного людського роду. Заради нашого спасіння Він не пошкодував найдорожчого, що в Нього було, – Свого єдиного Сина. Жодна людина не може вибратися з прірви гріха самотужки, лише благодать Божа здатна піднести її до Небес. Однак Бог не може повернути людину до втраченого раю всупереч її волі. Справа спасіння звершується, коли Бог співпрацює з людиною. І якщо ми так само, як Яків, ухопимося обома руками за Христа зі словами: **«Не пушу Тебе, коли не поблагословиш мене»,** – то здобудемо нове ім'я та новий характер і увійдемо до Небесного Єрусалима через перлинні ворота.

Віктор Вятюха

Нам пишуть

1. Кажіть добрі слова, бо як ідея народжує справу, так і ваше слово – дію.
2. Виконуйте обіцянки, особливо перед тими, хто вас любить, бо лише вони дуже на вас чекають.
3. Не ображайте людей, бо якщо ви бачили, як вони плачуть, то відчули б нестерпний біль.
4. Не робіть нічого із пересердя, бо думка, як пташка, прилітає і відлітає, а слово ріже, як ніж.
5. Любіть, адже в цьому сенс життя людини.
6. Страх перед Богом – захист від зла.
7. Плануйте з молитвою, тоді підсумки підбиватимете зі словами подяки.
8. Ідучи в завтрашній день, пам'ятайте вчорашні уроки, а дійте сьогодні!
9. Надія є не лише тоді, коли ми живі, а коли ми з Богом, бо Він вічний і мертвих воскрешає.
10. Якщо розбієш щастя іншого, то уламки можуть ранити твоє серце все життя.
11. А якщо склеїш розбите, то у важку хвилину з нього зможеш напитися води.

Надія Кривенко

Чистий аркуш

Чистий аркуш паперу, здавалося б, ні про що нам не говорить, оскільки на ньому немає жодної інформації. Однак він може багато означати. Чистий аркуш паперу бездоганний, на ньому немає плям, він вільний від бруду й розпливчастих плям. А ще це – символ невідомості. На ньому ви можете написати нові проекти, розпланувати маршрут і скласти список справ. Великий поет Рабіндранат Тагор, перший неєвропеець, який отримав Нобелівську премію з літератури 1913 року, написав такі чудові рядки:

«Ви вже списали безліч сторінок у вашій Книзі життя.

Деякі з них – сумні, деякі – радісні.

Одні – охайні й чіткі, інші – брудні й нерозбірливі.

Проте є чистий аркуш, який ви маєте заповнити сьогодні.

Побажайте, щоб цей аркуш був найпрекраснішим, найщирішим і чесним.

Прокидаючись зранку, пам'ятайте, що ваше завдання – написати найкращі сторінки в Книзі життя.

Не забувайте, що головна сторінка ще не написана!»

На початку нового дня чистий аркуш уособлює час нових можливостей, які залишать позаду всі розчарування. Для декого це час прокинутися, ніби як воскреснути для сина вдови, якому Ісус сказав: **«Юначе, кажу тобі: встань!» (Луки 7:14)**. Для нас, християн, ці можливості пов'язані з новими завданнями. У новому дні ми покликані прокладати шлях через море невизначеності попри шалені вітри. Настав час звільнитися від світських чар, які приглушують голос сумління, і виконати нашу місію. Бог дає нам можливість написати найкращу із сторінок життя.

Чистий аркуш також символізує готовність узяти на себе зобов'язання. Потрапивши до Вавилону й опинившись при царському дворі, Даниїл, відірваний від своїх батьків, добре усвідомлював своє небезпечне становище й ухвалив важливе рішення: **«І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив, і просив від начальника євнухів, щоб не осквернитися» (Дан. 1:8)**.

Чому б не спробувати захистити своє життя від шкідливих впливів? Дозвольте Небесам використовувати вас як свідків того, що «є на небесах Бог»!

Право на Царство

«Блаженні переслідувані за правду, бо їхнє Царство Небесне» (Матв. 5:10). У світі, який лежить у злі, багато переслідуваних і пригноблених. Проте деяких страждених Христос називає блаженними, тобто дуже щасливими. Це ті, кого ненавидять за праведність, чесність, справедливість. Це викуплені та виправдані, які всім серцем бережуть себе в чистоті та правді. Ті, хто готовий жертвувати собою, щоб залишитися вірним Богові та Його Слову, для кого легковажне ставлення до гріха – це зрада Спасителя. Вони тихо й спокійно терплять утиски та глузування за своє шляхетне життя.

Царство Боже, за словами Ісуса, складається з таких відкинутих, переслідуваних за правду. Вони – громадяни Небесного Царства – не в пошані в цьому світі. Це не пристосуванці, а люди, які своїм життям створюють незручності, хоч вони ласкаві, добрі й завжди охочі допомогти. Їх намагаються позбутися, з них глузують, зводять усілякі наклепи. І при цьому такі люди блаженні – щасливі, сповнені миру та віри. Вони задовольняються найменшим, не сумніваються в Божих обітницях, а тому перебувають у непохитному спокої.

Цікаво, що в Нагірній проповіді Христос двічі наголошує, які люди увійдуть у Царство Небесне. Спочатку Він говорить про вбогих духом, а наприкінці – про переслідуваних за істину та праведний спосіб життя. По суті, це одна й та ж сама категорія людей: істинною праведністю наділяє Бог, за Своєю благодаттю, після усвідомлення людиною власних гріхів, зіпсованості та неспроможності жити свято. Ось чому вбогі духом і переслідувані за правду названі блаженними: Царство Небесне вже наповнює їхні серця. А що може бути прекрасніше?

Нам пишуть

Про жінку

Марію, Марту, Магдалину
Усі ми знаємо з Писань.
Та про свою сестру й дружину
Нам так бракує часом знань.

Якою бачу нині жінку,
Котра посвячена Христу?
Напевно, не одну сторінку
Я напишу про доброту.

Я розкажу про її ніжність,
Про мудрість, яку видно здалека.
Там завжди затишок і свіжість,
Де поралась її рука.

Щодня встає найперша в домі,
В кухарстві вправна і в шитті.
Немає місця болю й втомі
В її насиченім житті.

В її долонях сонце сяє,
В її очах любов горить,
А її пісня душу крає,
А слово рану заживить.

Дарує дітям колискову,
А чоловікові – кохання.
Приємно чути її мову,
Як тихе джерело дзюрчання.

І серед буденної битви,
Долаючи коло проблем,
Знаходить ще час для молитви,
І в мріях полинуть в Єдем.

Слабка, але водночас сильна,
Стоїть на правильнім путі.
Буттям пов'язана, та вільна,
Та жінка, що живе в Христі!

Галина Остапчук

Вдохновляя людей

Вдохновляя людей, не забудь вдохновиться...
Вдохновившись, запомни: других вдохнови!
Христиане обязаны много молиться,
А не просто вещать о небесной любви!

Если ты задохнулся от гари и пыли,
В словопреньях участвуя, словно боец.
Уважаемый друг! Мы с тобою забыли:
Словопрения любит нередко глупец!

Наш удел – вдохновлять благовестием души,
Не под маскою знаний людей обличать!
Лишь любовь и смиренье твердыню разрушит!
Лишь с таким духом стоит Христа возвещать!

Н. А.

10 ЯКОСТЕЙ,

що сприяють побудові гармонійних взаємин у шлюбі

Нижче перелічені особистісні та міжособистісні якості, принципи та вчинки, які, на думку дослідників, є найважливішими для підтримання й розвитку близькості в шлюбі.

1 Доброзичливість

Прояв доброго ставлення та бажання співпрацювати украй необхідні для створення та зміцнення здорових взаємин. Доброзичливість показує, що ви приймаєте погляди свого чоловіка чи дружини й дбаєте про задоволення їхніх потреб, як власних. Це є ознакою вашої відкритості одне перед одним, ознакою того, що погляди вашої половинки вам не байдужі. Ви хочете вести чесну гру, не ставлячи під сумнів мотиви партнера.

2 Взаємна повага та довіра

Ці якості є найнеобхіднішими для збереження тривалих стосунків, які приносять задоволення в шлюбі. Виявляючи повагу до свого чоловіка, ви визнаєте й приймаєте його як особистість. Ви цінуєте його за те, яким він є, а не за те, що можете від нього отримати. Повага свідчить про те, що ви визнаєте й цінуєте індивідуальність свого партнера, його внесок у ваші стосунки, усвідомлюєте різницю між вами, приймаєте його потреби й глибоко переймаєтеся його почуттями. Взаємної поваги можна досягти, тільки коли члени подружжя чесні в спілкуванні й не намагаються одне одного

контролювати. Ця самостійність є запорукою міцного шлюбу й зводить до мінімуму боротьбу за владу в стосунках.

Зазвичай близькості можна досягти, тільки коли чоловік та дружина виявляють взаємну повагу, засвідчуючи, що однаково важливі одне для одного.

Коли дві особистості будують свої стосунки із взаємною повагою, між ними починає зароджуватися почуття любові й довіри. Ця довіра життєво необхідна для створення емоційної захищеності та досягнення справжньої близькості, у міру того як розквітатиме справжня індивідуальність і справжнє «я» кожного з подружжя.

3 Ефективне спілкування

Здатність плідно спілкуватися вкрай важлива для налагодження гармонії в шлюбі. У таких сім'ях діалог триває і в горі, і в радості. Важливою складовою близького спілкування є прояв емоцій, оскільки це створює відчуття захищеності, сприяє встановленню близькості та доводить щирість. Без прояву емоцій близькість буде штучною й триватиме недовго.

Для ефективного спілкування одне з одним слід:

- бути сприйнятливим до почуттів свого партнера й уміти співпереживати;
- уміти досить чесно, але не грубо говорити про свій внутрішній досвід, почуття, переконання, про те, що для вас важливо, про свої труднощі та здобутки;
- активно слухати;
- говорити й реагувати, не обороняючись;
- уміти визнавати почуте від чоловіка чи дружини, розуміти й приймати це;
- уміти захистити й підбадьорити свого партнера, виявляючи до нього любов.

4 Взаємне посвячення

Посвячення – це якість, яка найбільше впливає на досягнення близькості та зростання в шлюбі. У тривалих подружніх взаєминах близькість і посвячення йдуть пліч-о-пліч. Недостатнє посвячення з боку одного або обох партнерів – найшвидший спосіб зруйнувати глибину взаємин у шлюбі. Будь-який натяк на появу лицемірства або вдаваного посвячення, відданості й вірності породжує почуття невпевненості та незахищеності. Це призводить до того, що партнер починає надмірно перейматися тим, що його можуть покинути. Демонструючи посвячення одне одному, подружжя висловлює своє бажання щосили намагатися подолати розбіжності й присвятити себе поглибленню близькості в стосунках.

5 Прояв розуміння та прихильності

Подружжю важливо постійно робити й говорити те, що емоційно підтримує і підбадьорить партнера. Дослідження свідчать, що частий відкритий прояв прихильності, ніжності та турботи також справляє позитивний вплив на здоров'я та самопочуття людини. Фахівці надають великого значення близькості й підвищеній увазі одне до одного в шлюбі. Ці дбайливі взаємини необхідні, щоб підживлювати романтичні почуття, завдяки яким стосунки залишаються живими та свіжими. Подружжю необхідно цілеспрямовано дбати про емоційний комфорт одне одного та працювати над зміцненням почуття прихильності та близькості у стосунках.

6 Вміння пристосовуватися

Близькість тісно пов'язана зі здатністю людини бути відкритою до змін і сприймати нові ідеї. Щоб зберегти любов живую, украй важливо вміти йти на компроміс і змінювати своє ставлення та поведінку. Це допомагає упоратися з мінливими обставинами або кризою в стосунках. Людей з непохитним характером, які завжди наполягають на власній непомилковості, зазвичай не надто люблять. Особливо це стосується шлюбів між тими людьми, які вважають, що є тільки одне правдиве бачення ситуації, і виробляють жорстку диктаторську позицію, що не приймає відмінностей, а це згубно для взаємин. Щасливі пари гнучко підходять до розуміння своєї ролі в стосунках. Уміння долати труднощі й пристосовуватися до мінливих ситуацій та потреб партнера украй важливе для побудови гармонійних і щасливих взаємин.

7 Залагодження конфліктів

Конфлікт іноді може стати шляхом до зближення. За цією теорією, будь-яка проблема водночас може слугувати творчим процесом, який сприяє зростанню. Готовність поглянути в обличчя своїм розбіжностям і разом працювати над залагодженням конфлікту, щоб знайти прийнятне для обох рішення, – один з кроків до глибокого взаєморозуміння та близькості. Такий процес полягає в пошуку шляхів розв'язання проблем без прихованого почуття злості та негативних емоцій, без критиканства, нерозуміння, ігнорування та образ. Це дає подружжю можливість сказати «пробач» і відновити таку необхідну в шлюбі рівновагу.

Не менш важлива для поглиблення близькості рішучість замінити постійні скарги та нарікання умінням розділяти біль і страхи, визнавати помилки та приймати особисті обмеження. Чинячи так, подружжя зможе налагодити свої взаємини й насолоджуватися спілкуванням одне з одним.

8 Сексуальне задоволення

Висловлювати сексуальне бажання фізичної та емоційної близькості – ключовий аспект шлюбу. На рівень сексуальної близькості часто впливає загальний стан стосунків. Наскільки члени подружжя готові поважати, довіряти та співпрацювати одне з одним? Якщо партнери в шлюбі розуміють і можуть задовольнити сексуальні потреби одне одного, фізична любов зміцнюватиме їхні взаємини далеко за межами спальні. Пари, яким не вистачає здатності приносити одне одному задоволення, виявляючи безпосередність, цікавість і грайливість, часто помічають, що їхнє сексуальне життя досить нудне, позбавлене почуттів, а їхній зв'язок одне з одним ослаб.

9 Духовні цінності

Релігійні та духовні цінності відіграють важливу роль у досягненні стабільності та щастя в родині, ніж більшість людей собі уявляє. Духовна спрямованість подружжя допомагає знайти сенс життя і надати значущості та мети кожному її аспекту. Хоч людина може бути добродісною й при цьому нерелігійною, релігія все ж зазвичай надає особливого значення якостям, які більшість людей вважає чеснотами: цілісності, відповідальності, чесності, посвяченню, прощенню, співчуттю.

Соціолог Ендрю Грилі вважає: що пристрасніші й палкіші в людині релігійні переконання, то більшою пристрасною та запалом характеризується її шлюб. Що вище в неї показники за шкалою «благодаті», то кращими й інтенсивнішими будуть її сексуальні взаємини з партнером. Він вбачає прямий зв'язок між близькістю в шлюбі й уявленнями про Бога.

10 Соціальна комунікація

Подружжя, яке будує та підтримує здорові взаємини з іншими членами сім'ї, друзями, суспільством, виявляє, що це спілкування позитивно впливає на їхній шлюб. Наявність зовнішніх зв'язків з оточенням покращує самооцінку та навички побудови взаємин. Такі сімейні стосунки міцніють завдяки розвитку терпіння, вміння пристосовуватися та готовності розділити почуття з іншими.

Весняний суп

ІНГРЕДІЄНТИ:

(на 4 порції)

- 400 г листя молоді кропиви (або шпинату);
- 4 великих листки черемші;
- 2 цибулини-шалот;
- 40 г вершкового масла;
- 0,5 л ніжного овочевого бульйону;
- 250 г розсипчастої картоплі;
- сіль, білий свіжозмелений перець, тертий мускатний горіх;
- 2 ст. л. густої сметани або варене яйце.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Листя кропиви вимийте, покладіть у сито й обдайте 0,5 л окропу. Черемшу помийте й наріжте соломкою. Цибулю-шалот очистьте й поріжте кубиками.
2. Цибулю обсмажте до прозорості. Додайте половину листя кропиви, трохи потушуйте. Залийте бульйоном і доведіть до кипіння.
3. Картоплю помийте, очистьте, поріжте кубиками, покладіть у бульйон і варіть 20 хвилин. Доведіть суп до кремоподібної консистенції за допомогою блендера, додавши решту листя кропиви та масло.
4. Приправте, додайте сметани, варене яйце й подавайте до столу.

Смачного!

Салат з буряка та сиру фета

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 400 г буряка;
- 250 г сиру фета (або бринзи);
- 15 г свіжої петрушки;
- 50 г листя салату;
- 1 жменя смажених волоських горіхів.

Для заправки:

- 3 ст. л. оливкової олії;
- 2 ст. л. лимонного соку;
- 2 зубчики часнику;
- 2 ст. л. соєвого соусу;
- 1/3 ч. л. солі;
- прянощі за смаком.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Ретельно вимийте й висушіть буряк. Загорніть у фольгу та запікайте в духовці, розігрітій до 180 °C, до готовності – приблизно 1,5 години. Запечений буряк остудіть.
2. Охолоджений буряк очистьте й наріжте невеликими кубиками. Так само наріжте сир фета. Подрібніть свіжу петрушку.
3. Приготуйте заправку для салату. З'єднайте оливкову олію, сік лимона, часник, соєвий соус, спеції, сіль. Ретельно перемішайте.
4. Листя салату промийте, обсушіть і розкладіть на тарілку. Викладіть половину нарізаного буряка на листя салату, потім – половину сиру. Полийте 2-3 столовими ложками приготовленої заправки й присипте кількома щіпками петрушки. Потім повторіть шари, послідовно виклавши на тарілку решту буряка, сиру й зелені. Додайте ще 1-2 столові ложки заправки.
5. Прикрасьте салат смаженими волоськими горіхами й подавайте до столу.

Смачного!

Кабачковий суп-пюре

ІНГРЕДІЄНТИ:

(на 4-6 порцій)

- 1 великий кабачок;
- 2 цибулини;
- 1 л овочевого бульйону;
- 2 зубчики часнику;
- плавлений сирок;
- 2-3 ст. л. панірувальних сухарів;
- сіль, спеції.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Великий кабачок (очищений від шкірки та насіння) і дві цибулини поріжте, додайте спеції та два зубчики часнику.
2. Усе це залийте невеликою кількістю води, доведіть до кипіння й проваріть.
3. Додайте 2-3 повні столові ложки панірувальних сухарів і дрібно нарізаний або натертий плавлений сирок.
4. Подрібніть усе в блендері.

Смачного!

Гуакамоле

Це яскраво-зелена й дуже смачна закуска консистенції густого соусу. Її можна намазувати на бутерброд, подавати до вермішелі, використовувати як соус або додавати до ролів замість авокадо.

ІНГРЕДІЄНТИ:

- 2 авокадо;
- 1 лайм;
- 3 ст. л. оливкової олії;
- сіль і спеції за смаком.

ПРИГОТУВАННЯ

1. Розріжте авокадо навпіл, дістаньте кісточку й вичистьте м'якоть ложкою.
2. З лайма вичавіть сік, додайте оливкову олію, сіль, спеції й змішайте все в блендері. Сік лайма не лише додасть смаку, а й дозволить закусці довше не темніти.
3. До готового гуакамоле можна додати дрібно нарізані овочі. Чудово смакує з помідорами та солодким перцем.

Смачного!

РАДІО,
ЯКЕ
ДАРУЄ
НАДІЮ...

ДЕ СЛУХАТИ?

- ▶ В Інтернеті 24/7
radio.hope.ua
- ▶ Через додатки
для Android та iOS
- ▶ На SoundCloud
- ▶ В офлайн-режимі
через подкасти

Завжди на зв'язку
0 800 30 20 20

radio.hope.ua

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

ВІЧНИЙ СКАРБ

Щомісячна християнська газета

Видавець – видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск –
директор видавництва
«Джерело життя»
Василь Джулай

**Головний редактор
видавництва**
Лариса Качмар

Богословська експертиза
доктор богослов'я
Ігор Корещук

Відповідальний редактор
Яна Хорощко

Коректори
Ганна Борисовська
Олена Мехоношина

Дизайн та верстка
Артур Аптер

Відповідальна за друк
Тамара Грицюк

Підписано до друку 13.02.2020 р.
Наклад 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
E-mail: dzherelo@ukr.net;
Тел.: (044) 425-69-06

Редакція залишає за собою право
друкувати матеріали в дискусійно-
му порядку, не поділяючи поглядів
автора, а також право редагувати
і скорочувати тексти. Рукописи не
рецензуються і не повертаються.
Оголошення, реклама та листи допи-
сувачів друкуються мовою оригіналу.
Листування ведеться лише на сторін-
ках газети. Відповідальність за зміст
статей несе автор.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.

Наші реквізити:
Одержувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
ІВАН: UA75380805000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль»
у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

**Свідоцтво
про державну реєстрацію**
Серія KB №8176 від 03.12.2003

НАША АДРЕСА

КОКОС

ПРАВИЛЬНЕ ХАРЧУВАННЯ — ЦЕ
МИСЛЕННЯ

ХОЧЕШ ВІДЧУТИ СЕБЕ
ПО-НОВОМУ?
ДИВИСЯ НОВУ ПРОГРАМУ
НА ТЕЛЕКАНАЛІ НАДІЯ

